

[Aksel Larsen.]

fastsættes en særlig kurs for de gamle aktionærer. Nå ja, likviditeten vil stige i aktieselskaberne; jeg tror ikke, det får alverdens store betydning på et år, men likviditeten vil stige, og der bliver altså en tilsvarende større mulighed for, at man ved aktieudvidelse kan give de gamle aktionærer de nye aktier til favørkurs og på den måde sikre dem et reelt udbytte, som blot ikke figurerer i procenter som udbytte.

Alt dette bekræfter, hvad jeg sagde ved lovforslagets første behandling, at det foreslåede intet har med udbyttebegrænsning at gøre. Det er noget, som man kalder udbyttebegrænsning, på samme måde som man kaldte loven af 1940 for en udbyttebegrænsningslov. Hvis den skulle virke i en årrække, ville den ganske vist bevirke en finansiell konsolidering af selskaberne, det er givet. Man kan så diskutere, hvorvidt det var naturligt, at det skulle ske gennem en lov, men det ville ikke berøve aktionæerne noget som helst; de ville måske i et år eller nogle år komme til at nøjes med lidt mindre udbytte, men de ville intet miste. I dette tilfælde skal udbyttebegrænsningsloven oven i købet kun løbe i ét år, og det vil sige, at den har ingen som helst reel virkning. Det er ikke en udbyttebegrænsningslov, men det er noget, som man skal få en del af befolkningen til at tro er en udbyttebegrænsningslov. Det er, som jeg tidligere har udtrykt det, altså en slags psykologisk krigsførelse; jeg skal ikke bruge et mere jævnt og bramfrit og mere dansk ord om det, men jeg vil minde om, hvad vi har sagt, at det vil vi i hvert fald ikke være med til. Hvis det var en reel udbyttebegrænsningslov, eller hvis det var en lov om, at aktieselskaberne skulle svare ekstraskat til staten, kunne vi tale om det, men når man laver noget, som ikke på nogen som helst måde belaster hverken aktieselskaberne eller deres aktionærer, og kalder det udbyttebegrænsning, kan man ikke forlange, at vi skal give det vor stemme. Meningen med det er den ene; at arbejderne, som mister en dyrtidsportion

på grund af love, der er vedtaget, skal tro på, at nu kommer aktieselskaberne — Orient og Privatbanken og Burmeister & Wain, og hvad de nu hedder — også til at aflevere noget. Det skal arbejderne bringes til at tro på. Imidlertid er det ikke sandt, de kommer ikke til at aflevere noget som helst, og den manøvre vil vi i hvert fald ikke understøtte ved at give lovforslaget vor støtte.

Handelsministeren (Philip): Til indledning vil jeg gerne takke for den tilslutning, der er givet til det stillede ændringsforslag. Til selve udtalelserne i dag kunne jeg i øvrigt have lyst til at knytte nogle få bemærkninger.

Det ærede medlem hr. Axel Kristensen var noget utilfreds med de statistiske oplysninger, der er givet til udvalget, og jeg kan i høj grad forstå det ærede medlems stilling til denne sag; som jeg sagde ved første behandling, finder også jeg, at man ikke kan komme med statistiske oplysninger til belysning af en sammenligning mellem arbejds lønningers og aktieudbytters udvikling; i hvert fald kan det ikke gøres kort, men må blive en lang og indviklet udredning, hvor man tager hensyn til sagens mange og forskellige aspekter.

Jeg bliver imidlertid nødt til at gentage et par ord af, hvad jeg sagde ved første behandling. Det forekommer mig, at det ærede medlem hr. Axel Kristensen helt ser bort fra henlæggelser, men stadig væk sammenligner udbytter, og det kan dog ikke nægtes, at en del af en aktionærs indkomst består i de beløb, der bliver henlagt; ikke mindst i mange mindre selskaber spiller dette en meget stor rolle for aktionærernes indkomster.

Det forekommer mig også, at det ærede medlem hr. Axel Kristensen ser bort fra, at dette lovforslag ikke fratager aktionærene noget; men man forbyder i en periode udbytteudbetaling, som i stedet skal bruges til henlæggelser. Det er altså et indgreb over for aktionærernes dispositionsret, men der